EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Història Manresa | Mireia Vila | Actualitzat el 12/04/2017 a les 10:40

Cinema Catalunya (1970)

CRÃ'NICA SOCIAL. Imatges com aquesta eren habituals davant del cinema Catalunya les tardes de dissabte i diumenge.Â

Foto: Antoni Quintana

Són pocs els manresans d'aquella època que no havien conegut les cues davant de les seves portes. Situat a la cantonada entre el passeig de José Antonio i els carrers Canyelles i Calvo Sotelo (actual Circumval·lació), el "Cine Cataluña" va ser inaugurat l'any 1948. L'edifici, molt transformat, correspon al número 48 del Passeig, ocupat actualment per la cafeteria Piper's i una botiga de Movistar. El seu promotor va ser Modest Padró, membre d'una nissaga empresarial que amb el temps acabaria obtenint el monopoli de les sales de cinema a Manresa. El cinema Catalunya va ser el primer de la ciutat a disposar de butaques entapissades. Tota una novetat en aquella època, ja que la majoria de sales tenien seients de fusta que podien arribar a resultar molt incòmodes, sobretot tenint en compte que les sessions solien ser dobles. No era estrany, doncs, que molts espectadors es duguessin els propis coixins per seure.

Un altre tret distintiu del Catalunya era que un cop iniciada la sessió no es podia entrar, d'aquí les llargues cues d'espera que s'hi formaven. En la seva cartellera hi solien figurar les estrenes, pel·lícules que després es projectarien en els altres cinemes de la ciutat per un preu més reduït. El 1953 va oferir la primera sessió de Cinemascope a Manresa, "La túnica sagrada". Tot plegat va acabar convertint-lo en un dels cinemes de més prestigi de Manresa. Aquell any 1970 van passar per la pantalla del Catalunya pel·lícules com "007 al servicio de su majestad"; "Las sandalias del pescador"; "Guapa, ardiente y peligrosa"; "Grand Prix"; "¡Vivan los novios!" o "L'advocat, l'alcalde i el notari".

L'any 1976, just a l'edifici veí s'hi va inaugurar el cinema Atlàntida, també propietat de la família Padró. Primer funcionaven com dos establiments independents, però a partir del 1987 el Catalunya va desaparèixer per passar a ser una segona sala de l'Atlàntida, amb entrada des del Passeig. Amb la reforma també es va millorar el so i es van fer butaques noves. Altres cinemes que van conviure amb el Catalunya van ser l'Olympia, l'Avenida; el teatre Goya, que combinava les projeccions amb els espectacles de "varietés"; el Gran Kursaal, on també es feien obres de teatre de gran format; l'Apolo, especialitzat en pel·lícules de caire menys comercial, i la Sala Loyola-Sala Ciutat (1960-2006), aleshores propietat dels jesuïtes, on les obres que s'hi podien veure eren de caire moralitzant.